

«LA PARAULA»

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

«La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu». La Paraula del Déu Altíssim, creadora de bellesa i de bonesa i encarnada en la nostra història, fou el CRIST.

La Litúrgia cristiana no recorda només una història, sinó que celebra un misteri: l'Encarnació de Déu en Jesucrist. NADAL és la revelació divina més plena al cor del món. «Quan arribà la plenitud del temps... la Paraula de Déu es va fer Home». Fou la Paraula més prominent que Déu tenia per a dir-nos i aquesta és: JESUCRIST.

La PARAULA de Déu, preexistent, creadora i primordial és predominantment correlacional. Des de sempre la Paraula ha volgut relacionar-se amb la humanitat. I es féu diàleg. I essent divina caldria parlar de la responsabilitat del JO de la PARAULA vers el tu. I aquest TU som nosaltres.

JORDÀ: Marc històricoteològic. Jesús demana a Joan de ser batejat en el bany de la humiliació com tots els pecadors. Que Jesús vulgui ser batejat amb un poble que vol la conversió dels seus pecats, és com si volgués, ja en el seu primer acte públic, manifestar la seva solidaritat amb tots els pecadors. I la Paraula del Pare proclamà contra tota evidència: «Ets el meu Fill, el meu estimat». Sí, comunió plena de Jesús amb el Pare i comunió amb això tant nostre, el pecat.

M'agrada recordar aquí un apotegma dels Pares del Desert: «En una laura un dia es reuní el Consell dels Ancians, per decidir treure un monjo que jutjaven indigne pel seu comportament, quan un ancià venerable s'aixecà per abandonar també ell el desert. Quan, amb tota sorpresa fou preguntat, ell respongué: és que també jo sóc pecador».

I després del baptisme l'Esperit conduí Jesús al desert.

Posem-nos, doncs, bé les ulleres per tal de contemplar i escoltar les paraules del Fill que ens revelarà el Pare.